

POSUDEK

oponenta na bakalářskou práci

Jméno a příjmení studenta: Filip Timingeriu
Téma bakalářské práce: Fenomén sebevraždy
Oponent práce: PhDr. Jaroslava Schlegelová, CSc.

Předložená bakalářská práce představuje kultivovanou a vcelku zajímavou studii o tématu, které vzbuzuje a pravděpodobně vždy bude vzbuzovat zájem zejména mladých lidí. Autor ji rozčlenil do čtyřech kapitol; text je na bakalářskou práci poměrně obsáhlý a obsahuje formální náležitosti odborné práce.

První otázka vyvstává, pokud se podrobněji zaměříme na strukturu práce. Druhá kapitola, která slibuje výklad „soudobých“ názorů na sebevraždu, v podstatě obsahuje toliko skromné pokračování třetí kapitoly, věnované přehledu názorů na sebevraždu v různých dějinných epochách. Klíčem je zde zřejmě autorovo problematické chápání pojmu „soudobý“. Ve druhé kapitole se čtenář dozví velice stručné informace o Masarykovi, Camusovi a Patočkovi. Tak, jak je zmíněná pasáž – druhá kapitola – koncipována, působí vlastně jen jako jakýsi dovětek historicko-filosofického přehledu, jenž je sympaticky a zajímavě podán v kapitole třetí.

Na straně 16 hovoří autor o tom, že se o sebevraždě u tzv. primitivů dozvídáme ze „soudobé antropologické literatury“. Nenásleduje žádný odkaz.

Na str. 39 je parafrázován Patočkův náhled na Platonův VII. list. Opět chybí odkaz na autentický Platónův text. Autor se spoléhá pouze na Patočkovu studii. Ve jménu Platóna je pravopisná chyba.

Na str. 23 a 24 je v souvislosti s Aristotelovými názory v Etice Nikomachově nastolen velice zajímavý motiv, zda lze chápat sebevrahy jako zbabělce či nikoliv, zda je sebevražda asociálním činem, jenž obec odsoudí. Škoda, že se zde autor ještě více neodpoutal od historické materie a nerozvinul především své vlastní úvahy obohacené kupříkladu o aktuální motivy (z poslední doby mě napadá kupříkladu inspirace mimořádným filmem Předčítač). Autorovo „odpoutání“ by prospělo celému historizujícímu textu bakalářské práce. Pro ilustraci: V povídce Žij a nezapomínej ruského prozaika druhé poloviny 20. století, V. Rasputina, hlavní hrdinka spáchá sebevraždu právě kvůli obci. Rozhoduje se mezi fyzickou likvidací sebe sama a „sociální smrtí“, pokud zůstane naživu (poskytla pomoc svému muži – zběhovi – a otěhotněla s ním v době, kdy všichni muži byli na frontě).

Autor neodkazuje v textu na zlomky starých stoiků, nevěnuje jim dostatečnou pozornost (str. 26). Na str. 26 autor používá jména „Catonovu“, na str. 27 „Katon“. Na str. 31 chybí řádný odkaz na Kierkegaard. Na str. 38 – 39 je patrný nepoměr. Tomáš Akvinský je zmíněn velmi marginálně, toliko prostřednictvím Landsberga. Odkazy lze postrádat i u „letného“ odstavce nazvaného „Nový věk“. Sám odstavec je velmi nedostatečný.

Na str. 40 autor, jak se zdá, tak trochu „křivdí“ Spinozovi. Jeho názor je příliš jednostranný, autor zřejmě nezohledňuje dostatečně kontext. Ve slově Spinozi na začátku 2. odstavce na str. 41 je hrubka.

Poslední kapitola má v textu práce své velmi důležité místo. Autor však bohužel čerpal pouze z Kosíkovy studie, neopíral se o vlastní studium Husových děl, hlubší znalost pramenů a v případě Palacha i dalších, dobových a současných, materiálů, svědectví, rozhovorů atd. Nepokusil se téma filosoficky prohloubit, případně rozvinout kupříkladu na základě vlastního názoru, osobní – generační - konfrontace jak s Husem, tak s Palachem. Práce by tím byla bývala velice získala na hodnotě.

Přes uvedené připomínky autor prokázal potřebnou erudici, způsobilost - talent k odborné práci ve filosofii. Pokud svůj text dokáže adekvátně obhájit, nemám námitek, aby byl ohodnocen známkou výborně.

V Praze 12. září 2009

PhDr. J. Schlegelová, CSc.

